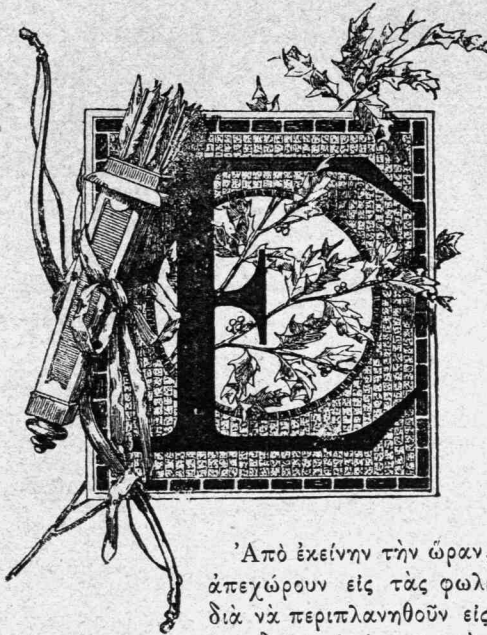

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ

ΣΕ ΑΦΙΝΩ, ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΥΙΑΝΩ από τὸν μαῦρον τοῦ ἵππου,
ὁ ὁποῖος δύσθυμος κάμπτει τὸν χλο-
ερὸν δρόμον — ὡς νὰ ἐννοῇ καὶ τὸ
εὐγενὲς ζῶον ἀκόμη τὴν λύπην τοῦ
ἀποχωρισμοῦ — ὁ ἵπποτης ἀποχαι-
ρετᾷ τὴν δέσποιναν τῶν ὀνείρων
του. Ἐξημέρωσε πλέον καλὰ καὶ
εἶναι ἀνάγκη ἐνωρὶς νὰ εὐρεθῇ ἐκεῖ
ὅπου καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ σύντροφοι θὰ
συνταχθῶσιν. Ἄλλως τε δὲν εἶχε
νυκτώσῃ εἰσέτι καλὰ ὅταν ὠλισθήσε
σιγὰ σιγὰ ὀπίσω ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ
κῆπου της καὶ εὐρέθῃ μαζὺ της
εἰς τὴν ῥίζαν τῆς μεγάλης ἐλάτου,
ἥτις ἤξευρεν ἕως τώρα ὅλα τῶν
τὰ μυστικά.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥραν, τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ πτηνὰ
ἀπεχώρουν εἰς τὰς φωλεάς των καὶ αἱ νυκτερίδες ἐξήρχοντο
διὰ νὰ περιπλανηθοῦν εἰς τὰ σκότῃ, ἕως τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ
κορυδαλὸς ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν τῆς αὐγῆς, ἡ γηραιὰ ἐλάτῃ
ἐσκίασε τοὺς δύο ἐρωτευμένους ἀπὸ τὰ ζηλότυπα μάτια τῶν νυσταγμέ-
νων ἄστρον καὶ προσεπάθησε μὲ τὸν ψῖθυρον τῶν φύλλων της νὰ καλύψῃ
τὸν ἦχον τῶν φλογερῶν φιλημάτων καὶ τῶν ὀρκων τῆς αἰωνίου ἀγάπης.

Καὶ τὰ φύλλα τὰ τρέμοντα εἰς τὴν πνοὴν τῆς νυκτός καὶ ἡ αὖρα ἡ
παίζουσα εἰς τοὺς κλάδους ἐκράτησαν καλὰ τὰ μυστικά τοῦ ἀποχαιρε-
τισμοῦ διὰ νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνουν κάθε βράδυ εἰς τὴν κόρην. Ἀπέναντι
μάλιστα ἀπὸ τὴν γηραιὰν ἐλάτην, ἐν χλωμὸν δειλινὸν — δειλινὸν τοῦ
ὁποίου τὸ χρῶμα ἐμάρανεν ἡ ἀγάπη — θὰ ἐξυπνᾷ κάθε βράδυ διὰ νὰ
κινῇ τὴν χλωμὴν κεφαλὴν του εἰς τοὺς ἀναστεναγμοὺς τῆς παρθένου.

✱

— Χαῖρε, ὠραία μου Ἐσμεράλδα! Ὁ ἐσπερινὸς ἄνεμος, ὁ ὁποῖος
πνέει τόσον γλυκὰ καὶ ἐξήραινεν ἕως τώρα τὴν ὑγρασίαν τὴν ὁποίαν ἀφι-

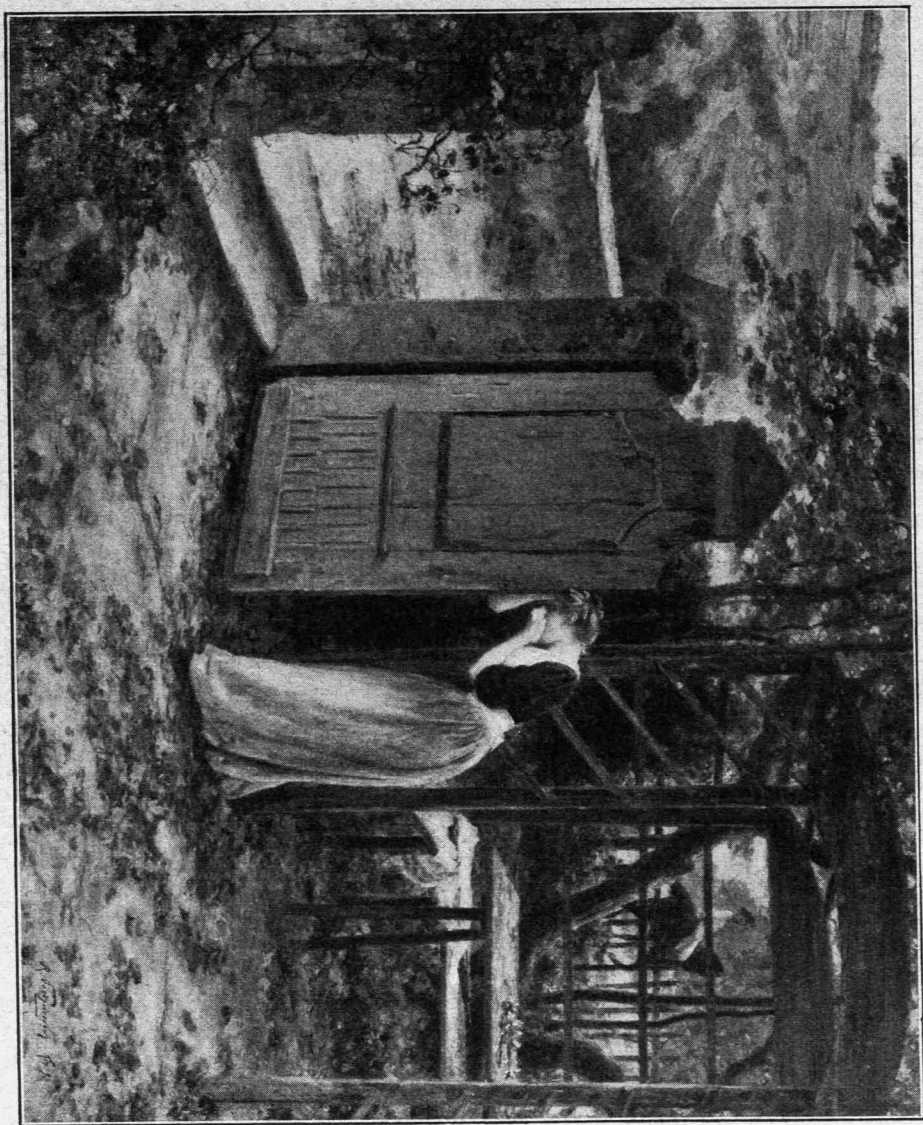
ναν εἰς τὰ χεῖλη μας τὰ φλογερά μας φιλήματα, θωπεύει νῦν τὴν σημαίαν τοῦ πλοίου τὸ ὅποιον θὰ μὲ φέρῃ μετ' ὀλίγον μακράν σου. Τὸ πτερόν τοῦ πλοῦ μου κλίνει εἰς τὴν πνοήν του, ὥς νὰ σὲ ἀποχαιρετᾷ καὶ αὐτὸ καὶ ὥς νὰ κλαίῃ τὸ τέλος τοῦ ὠραίου εἰδυλλίου. Διότι ἐτελείωσεν, ὠραία μου φίλη, τὸ ὠραῖον εἰδυλλίον τὸ ὅποιον ἕως τώρα ἐλίκνισε τὴν ζωὴν μας. Πρέπει νὰ φύγω. Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ἐγνώρισες ἕως τώρα εἰρηνικὸν ψάλτην τῆς καλλονῆς σου καὶ τῆς εὐτυχίας του, πρέπει ἀπὸ σήμερον νὰ γίνῃ ὁ ἄγριος ὑπερασπιστὴς τῆς πατρίδος. Ἡ χεὶρ ἡ ὁποία ἔκοπτεν ἕως ἀπόψε τ' ἄνθη διὰ νὰ τὰ σκορπίσῃ εἰς τὴν ποδίαν σου, κραδαίνει τώρα τὸ ξίφος τὸ ὅποιον θὰ καταπέσῃ ὀρμητικὸν καὶ αἱμοχαρὲς εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος. Ὁ γλυκὺς τρουβαδουῖρος, τοῦ ὁποίου ἡ λύρα εἶχε μόνον τὰς συμπαθητικὰς χορδὰς εἰς τὰς ὁποίας ἐψιθύριζε τὸ αἰώνιον ἄσμα τοῦ ἔρωτος, πρέπει τώρα νὰ ὑψωθῇ εἰς τὸν τραχὺν πολεμιστὴν ὁ ὁποῖος θ' ἀναστηλώσῃ ἕνα λίθον, τοῦ τοίχους τοῦ ἰσχυροῦ καθ' οὗ θὰ προσκρούσῃ ὁ βάρβαρος ἐπιδρομεὺς. Ὀλίγαι ὥραι ἀγάπης μᾶς ἀπομένουν ἀκόμη, ὠραία μου φίλη. Ὀλίγαι στιγμαὶ ἀπολαύσεως ἀκόμη καὶ ἔπειτα ὁ πόλεμος ὁ ἄγριος, ἡ σύγκρουσις ἡ ὀρμητικὴ, ὁ ἄγὼν ὁ ἐπικίνδυνος καὶ αἱματηρός. Ἐκεῖ ὅπου ἀντήχει ἡ λύρα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ὠραίου, θ' ἀκουσθῇ τώρα ὁ παιὰν τοῦ αἵματος καὶ τῆς φρίκης. Τὸ στόμα τὸ ὅποιον ἠσπάζετο τὰ χεῖλη τὰ φρικτώντα ἀπὸ πόθον καὶ γλυκύτητα, πρέπει τώρα νὰ ψιθυρίσῃ παρόρμησιν εἰς σφαγὴν καὶ εἰς αἱματοχυσίαν. Τρέμει ἡ χεὶρ σου, ἡ χεὶρ τὴν ὁποίαν ἐφίλησα καὶ ἐλάτρευσα. Καὶ μοῦ ἐνθυμίζει ὅτι πρέπει ἀκριβῶς ἔτσι νὰ τρέμῃ ἐμπρός μου ὁ βάρβαρος ἐπιδρομεὺς ὁ ὁποῖος ἠθέλησεν νὰ πατήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος. Ἄς τραγουδήσωμεν τὸ τέλος τοῦ ὠραίου εἰδυλλίου μὲ τὸ ὅποιον ἐβαλσαμώσαμεν τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς μας καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἐλησημονήσαμεν τὰς πικρίας μας. Ἄς ψάλλωμεν τὸ τέλος τῆς ὠραίας καὶ παθητικῆς ἱστορίας τὴν ὁποίαν ἔγραψεν ὁ ἔρωσ μας εἰς τὸ μέγα βιβλίον τῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς τῆς γεμάτης ἀπὸ ὄνειρα, τῆς γεμάτης ἀπὸ ἐλπίδας. ὦ! Φυλλορόοον πλέον τὰ ὄνειρα καὶ αἱ προσδοκίαι καὶ πίπτουν ξηρὰ εἰς τὸ χῶμα τὰ γεννήματα τῆς γαλανῆς φαντασίας τῆς ὁποίας τὸ περιθώριον ἀφήσαμεν ὅσον τὸ δυνατόν πλατύτερον, διὰ νὰ γράψωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρας τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἀγάπης μας!

— Χαῖρε ὠραία μου Ἑσμεράλδα!

Ἀφίνω ὀπίσω μου τὸν μεγάλον κῆπον εἰς τὸν ὅποιον μ' ἔφερνε κάθε βράδυ ἡ ἀγάπη ὡς φωτεινὸν ἄστρον. Ἀφίνω ὀπίσω μου τὰ μεγάλα δένδρα τὰ ὁποῖα ἐσκίαζαν ἀπὸ πάνω μας τὸ αἶσθημα τὸ γεννηθὲν εἰς τὰς δύο ψυχὰς μας. Θὰ φύγω τώρα μακράν. Ἄλλ' οἱ κῆποι οἵτινες θὰ εὑρεθῶν ἐμπρός μου θὰ μοῦ ὑπενθυμίζουν νύκτας ἀλησιμονήτους καὶ αἱ γηραιαὶ ἔλατοι τὰς ὁποίας θὰ συναντῶ θὰ μ' ἐρωτοῦν διὰ τὴν ἀγάπην μου. Αἱ νυκτερίδες αἱ ὁποῖαι θὰ πλανῶνται ἐπάνω ἀπὸ τὸ πεδίον τὸ γεμάτον ἀπὸ νεκρῶν θὰ μοῦ σημαίνουν τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν

ἔπρεπε νὰ ἔλθω σιμά σου, ὦραία μου φίλη. Τ' ἄστρα θὰ μὲ κατασκο-
πεύουν νομίζοντα ὅτι θὰ πάρω πάλιν τὴν ἀνθισμένην ἀτραπὸν, ἣ ὁποία

✧ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ✧

μ' ἔφερε πλησίον σου, τὸ χλωμὸν δειλινὸν τὸ ὁποῖον φύεται ἐκεῖ εἰς τὴν
ἄκρην τοῦ εὐθύμου ῥυακίου θὰ μοῦ ἐνθυμίζῃ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τοῦ
ἀποχωρισμοῦ μας, καὶ ὁ κορυδαλὸς ὅστις θ' ἀναγγέλλῃ τὴν ἀφίξιν τῆς

αύγης θὰ σημαίνῃ δι' ἐμὲ τὴν ὥραν τοῦ ἀσπασμοῦ τοῦ τελευταίου, καὶ θὰ συνοδεύῃ τὸ ἄσμα μὲ τὸ ὅποσον σὲ ἀπεχαιρέτων ἕως τώρα, τὸ πρῶτον ὅταν ἐπηδοῦσα ἐπάνω ἀπὸ τὸν χαμηλὸν τοῖχον τοῦ κήπου σου.

Καὶ ὅταν τὸ βράδυ κουρασμένος ἀπὸ τὸν κάματον τῆς ἐκστρατείας θὰ κλίνω τὴν κεφαλὴν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς πτωχῆς στρατιωτικῆς μου σκηνῆς, θὰ ἐρχονται γύρω μου τὰ ὠραία ὄνειρα, τὰ ὄνειρα τῆς περασμένης πραγματικότητος, διὰ νὰ μὲ κοιμίζωσιν εἰς νύκτα ἀπολαυστικὴν τὴν ὅποιαν θὰ διέρχωμαι μαζύ σου, ὅχι ἐκεῖ εἰς τὸ νεκροβριθὲς πεδίου τῆς μάχης, ἀλλ' ἐδῶ εἰς τὸν μεγάλον κήπον, κάτω ἀπὸ τὴν γηραιὰν ἐλάττην καὶ ἀπέναντι εἰς τὸ χλωμὸν δειλινὸν ποῦ μᾶς κυττάζει περιλυπὸν.

Τὸ στῆθος τὸ ὅποιον ἐπαλλεν ἕως τώρα εἰς τὴν ἀνάμνησίν σου μόνον καὶ τοῦ ὁποίου τοὺς παλμούς τόσο συχνὰ ἐμέτρησες μὲ τὸ ἄθρόν σου χεράκι πρέπει νὰ ζωσθῇ τώρα τὸν χαλύβδινον θώρακα. Δὲν εἶμαι στρατιώτης. Εἶμαι ποιητής. Ἀλλ' ἡ πατρις ἔχει ἀνάγκην τῶν τέκνων της. Ἴσως δὲν ἀνδραγαθήσω εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἴσως δὲν εὐτυχίσω νὰ τρέξω ὀπίσω ἐχθρῶν ἀνάνδρως φευγόντων. Πρέπει ὅμως νὰ προσφέρω εἰς θυσίαν τὸ αἷμά μου καὶ εἶναι ἀνάγκη μὲ τὸ σῶμά μου νὰ καλύψω τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν πρέπει νὰ πατήσῃ ὁ ποὺς τοῦ ἐχθροῦ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἡ μοῖρα δὲν μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ στραφῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, εὐτύχημα δὲν θὰ ἦναι μέσα εἰς τὸν ὄρυθον τῶν στεναγμῶν καὶ εἰς τὴν ἀγωνίαν τῶν θνησκόντων, νὰ περιπλανηθῇ ὁ τελευταῖος στεναγμὸς τοῦ τρουβαδούρου ὅστις ἀποθνήσκει μὲ τ' ὄνομα τῆς ἀγάπης του εἰς τὸ στόμα;

— Χαῖρε, ὠραία μου Ἑσμεράλδα !

Σοῦ ἀφίνω ὀπίσω μου τὴν θερμὴν ἀνάμνησιν τοῦ ὠραίου εἰδυλλίου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μ' ἐνθυμῆσαι, ὠραία θεὰ τῶν ὁνείρων μου, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ἂν ἀποθάνω ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ πεδίου τὸ ἄγριον καὶ αἰμοβαφές, θὰ ζήσω ὅμως αἰωνίως εἰς τὴν καρδίαν εἰς τὴν ὅποιαν ἐγὼ πρῶτος ἔσπειρα τὸν σπόρον τῆς μεγάλης λατρείας.

Πάρε αὐτὸ τὸ πτερὸν ἀπὸ τὸν πῖλόν μου καὶ αὐτὰ τ' ἄνθη ἀπὸ τὸ στῆθός μου. Τ' ἄνθη ἅτινα ἔκοψα δι' ἐσὲ θὰ μακρανθοῦν καὶ δὲν θὰ μείνῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀδύνατον ὑπόστασίν των. Τὸ πτερὸν ὅμως θὰ μείνῃ διὰ νὰ σοῦ ἐνθυμίζῃ τὸν ἔρωτα ὁ ὁποῖος ἐπέταξε μακράν. Βάλε το εἰς τὸ στῆθός σου τὸ λευκὸν πτερὸν τοῦ πῖλου μου. Ἐκεῖ θὰ μετράς τοὺς παλμούς τῆς καρδίας σου καὶ ἂν ἐπιστρέψω κάποτε, θὰ κλίνῃ ἐπάνω μου τόσας φορὰς ὅσας τὴν ἤκουσε πάλλουςαν δι' ἐμέ.

Ἐχω ἀκόμη νὰ σοῦ εἶπω πολλὰ, ὠραία καὶ χαριτωμένη μου φίλη. Ἦθελα νὰ σοῦ εἶπω διὰ τοὺς ὄρκους τοὺς ὁποῖους ἠλλάξαμεν μεταξὺ δύο φιλημάτων, αἰώνιον συμβόλαιον μιᾶς εὐλικρινοῦς καὶ γλυκείας ἀγάπης, καὶ ἤθελα νὰ ἐπαναλάβω τὰ ὄνειρα τὰ ὅποια κατέστρωσα ὅταν σὲ εἶδα μίαν ἀνοιξιότικην πρωϊνὴν εἰς τὴν ἄκραν ἐκεῖ τῆς θαλάσσης ὅπου ἐμάζευες κογχύλια. Ἦθελα ἀκόμη νὰ σοῦ ὁμιλήσω διὰ τοὺς πόθους, οἵτινες καίονται εἰς τὴν βρᾶσιν τοῦ αἵματος πρὶν φθάσουν εἰς τὸ στόμα καὶ

ἐπεθύμουν ν' ἀπλώσω ἀκόμη μίαν φοράν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν σου τὸν γαλάζιον οὐρανὸν τῆς ἐλπίδος μὲ τὸν φεγγοβολοῦντα ἥλιον τῆς πίστεως.

Ἀλλὰ κλαίεις ὦραία μου Ἑσμεράλδα. Ἐπάνω εἰς τὰ χέρια μου αἰσθάνομαι νὰ ῥέῃ σιγᾷ, σιγᾷ τὸ δάκρυ ἀπὸ τὰ μαῦρά σου μάτια, ὅπως ῥέει τὸ πρῶτ' ἀόρατος ἡ δροσιὰ εἰς τὰ πέταλα τῶν ἀνθέων. Καὶ μοῦ καίει τὸ δάκρυ σου τὰ χέρια μου, ὦραία μου καὶ ἄτυχη φίλη καὶ φοβοῦμαι ὅτι θὰ τὰ κοιλάνῃ τὸ δάκρυ σου τόσον, ὥστε τὸ πρῶτ' ὅταν τὸ χέρι θὰ ᾔῃναι ἀνάγκη νὰ δράξῃ τὴν βαρεῖαν ἱπποτικὴν σπάθην, δὲν θὰ ὑπάρχῃ σὰρξ ἀλλὰ μόνον ὅστ'α. Ἀλλὰ καὶ τί ἄλλο θὰ ᾔῃναι τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπεχωρίσθῃ ἡ ἀγάπη, παρὰ ἓνας νεκρὸς σκελετὸς εἰς τὰ βᾶθ' τοῦ ὁποῖου θὰ λαμποκοπῇ μία πληγωμένη καρδιά; Τί ἄλλο θὰ ᾔῃναι τὸ σῶμα ποῦ φεύγει ἀπὸ τὴν ἐστίαν τῆς θερμότητος τῶν πόθων καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἐλπίδων, παρὰ ὁ ἄψυχος σκελετός, ὁ πᾶλλον τὸ ξίφος, τὸ φάντασμα τὸ πλανώμενον ἀσυνειδήτως καὶ ὡς σκιά. . .

Κλαίεις, ὦραία μου Ἑσμεράλδα. Τὰ δάκρυά σου διεπέρασαν τὸ στήθος τὸ ὁποῖον θὰ χρειασθῇ διὰ τὴν ἐχθρικὴν σπάθην. Καὶ ἔφθασαν ἕως τὴν καρδίαν τῆς ὁποίας τὸ θάρρος καὶ ἡ γενναϊότης μοῦ χρειάζεται. Θ' ἀπομάξω λοιπὸν τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα τρέχουν καὶ θὰ τὰ φυλάξω. Ἐὰν φθάσῃ ἡ μοιραία στιγμή εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης καὶ καλύψω κ' ἐγὼ μὲ τὸ σῶμά μου τὴν πεδιάδα τῶν ὀλοφυρμῶν, θέλω μὲ αὐτὰ τ' ἀθάνατα δάκρυα νὰ βρέξω τὰ χεῖλιά μου, διὰ νὰ διέλθῃ δροσερὰ καὶ βαλσαμωμένη ἡ ψυχὴ μου.

— Χαῖρε ὦραία μου Ἑσμεράλδα!

Ὁ κορδαλὸς λαλεῖ μέσα εἰς τὰ κλαδιά τῆς γηραιᾶς ἐλάτης καὶ μᾶς ἀναγγέλλει τὴν ὥραν τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Καὶ τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι νὰ πυκνῶνῃται τὸ σκότος τῆς ψυχῆς μου, νὰ ὅτι γελᾷ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὀρίζοντος ἡ αὐγή.

Κράτησε τὰ δάκρυά σου, ὦραία μου ἀγάπη. Δῶσέ μου, εἰς αὐτὴν τὴν τελευταίαν στιγμήν τὸ θάρρος καὶ τὴν γενναϊότητα, τῶν ὁποίων θὰ ἔχω ἀνάγκην ἐκεῖ κάτω. Μὴν κλαίεις. Ἐὰν ὁ Θεὸς εὖνοῃ τὴν ἀγάπην, ἡ ὁποία γεννᾶται εἰς τὴν ψυχὴν, τὴν ψυχὴν τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐπλασε, θὰ ἐπανέλθω, ὦραία μου Ἑσμεράλδα, διὰ νὰ σὲ ἶδω πάλιν, καὶ νὰ ζήσω διὰ παντὸς κοντὰ

σου. Φεύγω μὲ τὸ ἓν πτερόν τοῦ ἀσήμου πολεμιστοῦ, εἰς τὸν πῖλον μου. Ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψω μὲ τὰ τρία πτερά τὰ ὁποῖα δικαιοῦνται νὰ ἔχουν μόνον ἐκεῖνοι ποῦ ἠνδραγάθησαν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

"Ακουσε όμως τὸ ἄσμα τοῦ κορυδαλοῦ. Μ' εἰδοποιεῖ ὅτι πρέπει νὰ φύγω. Εἶναι τὸ σήμαντρον τῆς τελευταίας ὥρας καὶ ἡχεῖ πένθιμον εἰς τὴν ψυχὴν, ὡς νὰ κηδεύηται ἡ τελευταία μου ἀγάπη. Ἀπομάκρυνέ μου ἀπὸ τὸν νοῦν μου τὰς λυπηρὰς σκέψεις καὶ φώτισε μὲ τὸ πῦρ τῶν μαύρων σου ματιῶν τὸ σκότος τὸ ὁποῖον ἀπλώνεται εἰς τὴν ψυχὴν μου. Βεβαίωσέ με ὅτι ἐγὼ θὰ ἦμαι ἡ μόνη σου σκέψις καὶ ὅτι ἐκεῖ ὅπου τόσοι μὲ περιμένουν κίνδυνοι, θὰ ἔχω πάντοτε ὡς σύντροφον καὶ προστάτην ἄγγελον τὴν παρθενικὴν προσευχὴν τὴν ὁποῖαν δι' ἐμέ θὰ ψιθυρίζουν τὰ χεῖλη σου τὸ βράδυ εἰς τὸ τρεμοσβῦνον φῶς τῆς κανδήλας τῆς Παναγίας.

"Ὅσον δι' ἐμέ, ὅταν ὁ κρότος τῶν ὀπλων γεμίζει τὴν ἀτμοσφαῖραν, θὰ ψάλλω τὰ τραγούδια τὰ ὁποῖα σοῦ ἀρέσουν, καὶ ὅταν ὁ σαλπιστὴς τὸ πρῶτ' ἐτοιμάζεται νὰ ἐκτοξεύσῃ εἰς τὰς ἡχοὺς τῆς αὐγῆς τὸ ἐγερτήριο, ἐγὼ θὰ ἐξυπνῶ διὰ νὰ τονίσω τὴν πρωϊνὴν ῥωμάντσαν τὴν ὁποῖαν ἔψαλλα ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὰς παννυχίους συνεντεύξεις μας, εἰς τὴν ἀνθόσπαρτον ἀτραπὸν τῆς κοιλάδος.

Ἄλλ' ἡ αὐγὴ ἐπρόβαλεν ἤδη. Πρέπει νὰ φύγω. Σὲ ἀφίνω λοιπόν, γλυκεῖα καὶ μυστικὴ μου ἀγάπη.

Χαῖρε ὠραία μου Ἐσμεράλδα.

Ἡ νεᾶνις κλαίει τώρα ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κήπου τὸν ὠραῖον τρουβαδοῦρον ὅστις ἐξύπνησεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τὸ πρῶτον αἰσθημα. Ἐπάνω τῆς γέρνουν περίλυπα τὰ κλαδιὰ τῆς γηραιᾶς ἐλάτης καὶ ὁ πρωϊνὸς ἄνεμος μέσα των ψιθυρίζει θλιβερόν τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

Καὶ ὁ τραγουδιστὴς γυρισμένος ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον του, ὥστε νὰ βλέπῃ ἀκόμη τὴν ὠραίαν του φίλην, φεύγει διὰ τὸν πόλεμον ἀπὸ τὸν ὁποῖον φεῦ! δὲν θὰ γυρίσῃ . . .

Ο ΑΠΟΜΑΧΟΣ

Σ Ο Ν Ε Τ Τ Ο

ΟΤΑΝ ἀντικρύσω καραβιοῦ πανιά,
Τρέχω μὲ λαχτάρα κάτω στὸ λιμάνι,
Κεῖνος π' ἀγαποῦσα μοῦ πε πῶς θὰ ῥθῇ
Φέροντας τοῦ γάμου τὸ λευκὸ στεφάνι!

Ὁμορφὴ μου ἀγάπη, ἄργησες νὰ ῥθῇς...
Θάλασσα ἐμπρός μου ἄνοιξε μεγάλη,
Κ' ἡ φτωχὴ ψυχὴ μου, ταξειδεύει πάλι...
.....

"Ἐχω στὴν καρδιά μου, τὴ φτωχὴ καρδιά,
Ὅλα ἐνωμένα καὶ χαρὰ καὶ λύπη,
Χαίρομαι ποῦ θὰ ῥθῇ καὶ θὰ τὸν ἰδῶ,
Κλαίω γιατί τάχα τώρα νὰ μοῦ λείπῃ...

Ὡς ποῦ νὰ γυρίσῃς, ... ἄχ! μὴ λυπηθῇς!
Ὡς ποῦ νὰ μοῦ φέρῃς τὸ λευκὸ στεφάνι,
Θά'χῃ ἀραγμένα, σ' ἄπλαστο λιμάνι!
.....

(Ἰούnius, 1900)

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ

